
JAN SANDERS

DOOR

K. LANTERMANS

Al duk was de meestersjong bij de ouwe Kee gewest, um ze op te beuren ien d'r ziekte. Nou zattie wer veur d'r bed: ze zou 't wel nie lang mer make.

— „Bliefde lang op 't dêrrep, meesterke?”

— „Nee! De vrouw en de kiender kos ik van 't jaar nie mee-bringe: 't is allemaol zoo duur. Nou blief ik hier mar 'n paor dage. En dan goi ik wer de wereld ien.”

— „Ache nog 'n week blieft, kunde de ouwe Kee nog mee hellepe begrave.”

— „Niet zoo bedroefd weze, Kee. Ge kunt nog best wer opknappe: ge bint al zoo duk ¹⁾ slecht ²⁾ gewest. Toen ikke nog 'n kiend was, sukkelde gij al.”

— „Och jong, sukkele is 't gewest van m'n twintigste jaor af. En nou bin ik t'r zeuventig.”

— „Vertel me nou toch 's wat van oe leve, Kee. Van oe geluk, en van oe ongeluk. Is 't leve riek veur ou gewest? Of êrrem?”

— „Praot t'r niet van, meesterke. As t'r gin ongeluk was, dan kos ik van geluk spreke. Ik heb me altoos gelukkig genuumd, as ik niet ongelukkig was. Allinnig zoo umme-ende-bij m'n twintigste jaor was 't geluk, vol geluk. Daor hedde zeker wel 's van gehurd, wor?”

— „Ja. Wel zoo wat. Mar ik weet 't toch niet goed. Vertel 't me eiges 's.”

— „Och, wat zoude d'r nou aon hebbe! Vertelsels van 'n oud wief.”

— „Wilde me niks vertelle? Vertrouwde me niet?”

— „Dat witte wel beter En 't is waar ook: as ge weer komt,

¹⁾ vaak ²⁾ heel ziek.

dan kan Kee oe niks mer vertelle. Kom 'n bietje dichtter bij 't bed zitte. Geef me 'n bietje waoter Zoo dank oe ik geleuf, da'k wer 'n bietje beter wor."

Ze streek mitte rimpelhand de grieze haoren onder de witte muts. Toe stook ze de lippe veuruut, mummelde wat op de bribbels zonder tand, en dee de mond los um te gaon praote. De deur van de kamer gong los, en Kee zei tegen 't djenje, dat de huushouwing veur d'r dee :

— „Anna, godde ¹⁾ gij erst 'n brood haole?"

Toe keek ze ernstig mitte flauwe oog naor 't meesterke.

— „Zie zoo, menneke, nou zien we allinnig. Nou zal ik ou 's vertelle van 't geluk en de dwaosheid van 'n jonge djen. Toen gij d'r nog niet ins weurt. Ou vaoder was hier nog niet ins meester: den Ouwen Otter was t'r nog. 't Was anders 'n best kjelje, ou vaoder, heur, ik mot altoos mar aon 'm dinke, als ik ou zie."

— „Mar begin nou toch te vertelle, Kee. Ik gleuf, dache me wer veur-de-gek wilt houwe, krek as toe ik nog zo'n jongske was en gij me d'r mit 'n zekske zout op uut stuurde, um musse te vange Mar nou vertelde gij van oe eige, heur! Was 't niet mit 'n jong uut Herreveld?"

— „Nee. Uut Zette. Sanders hietten ie, Jan Sanders We hadde al meer as 'n jaor gevreje, toen hier 'n nijje ondermeester op 't dêrrep kwam. Och, dat de kjel den dardendaagse koorts ien de wieg gekrege had en hier nooit gekomme was Die lag me aon de kop te sjenke mit z'n mooie woordjes, dat ik t'r heelemaal beduusd van wier Scholmeestersvrouw te worre, dat leek mien beter as mit Jan de kiepekremmer Ik gaf Jan d'r aon Die is toen ien die tied naor de Oost gegaon of naor Amerika Jong, wat bin ik laoter veur m'n grutsigheid gestraft. Mit Jan Sanders zou ik gelukkig geworde zien En nou is 't mien heele levent ziekte gewest En dât is de straf 't Kwam erst al mittie aonranding Daor hedde wel over heure praote zeker?"

— „Nee, nooit!"

— „Op 'n aovend, da'k naor de schuur wou, om kachelhout te

¹⁾ ga.